

כתבה דולורס מקקננה
ציירה רות בנט

לעצמכם כמה שמחה היא הייתה כשגילתה כי זו הזמנה למסיבה, כי רק לעתים רחוקות התקיימו מסיבות על האי.

המסיבות יכלו להתקיים רק אחרי שמבקרי הקיץ עזבו את המקום. אחרת הדבר היה מסוכן מדי, כי תמיד היה איזה נער עם רובה שניסה לצוד סנאים. בחורף לעומת

לפני זמן רב, על אי יפה שבמרכז אגם גדול, בתוך עץ אורן גדול, חיה משפחת סנאים. הם היו שלושה, אבא, אמא וסנאית קטנה בשם פלופי, והם היו הסנאים היפים והשמחים ביותר שניתן רק לתאר.

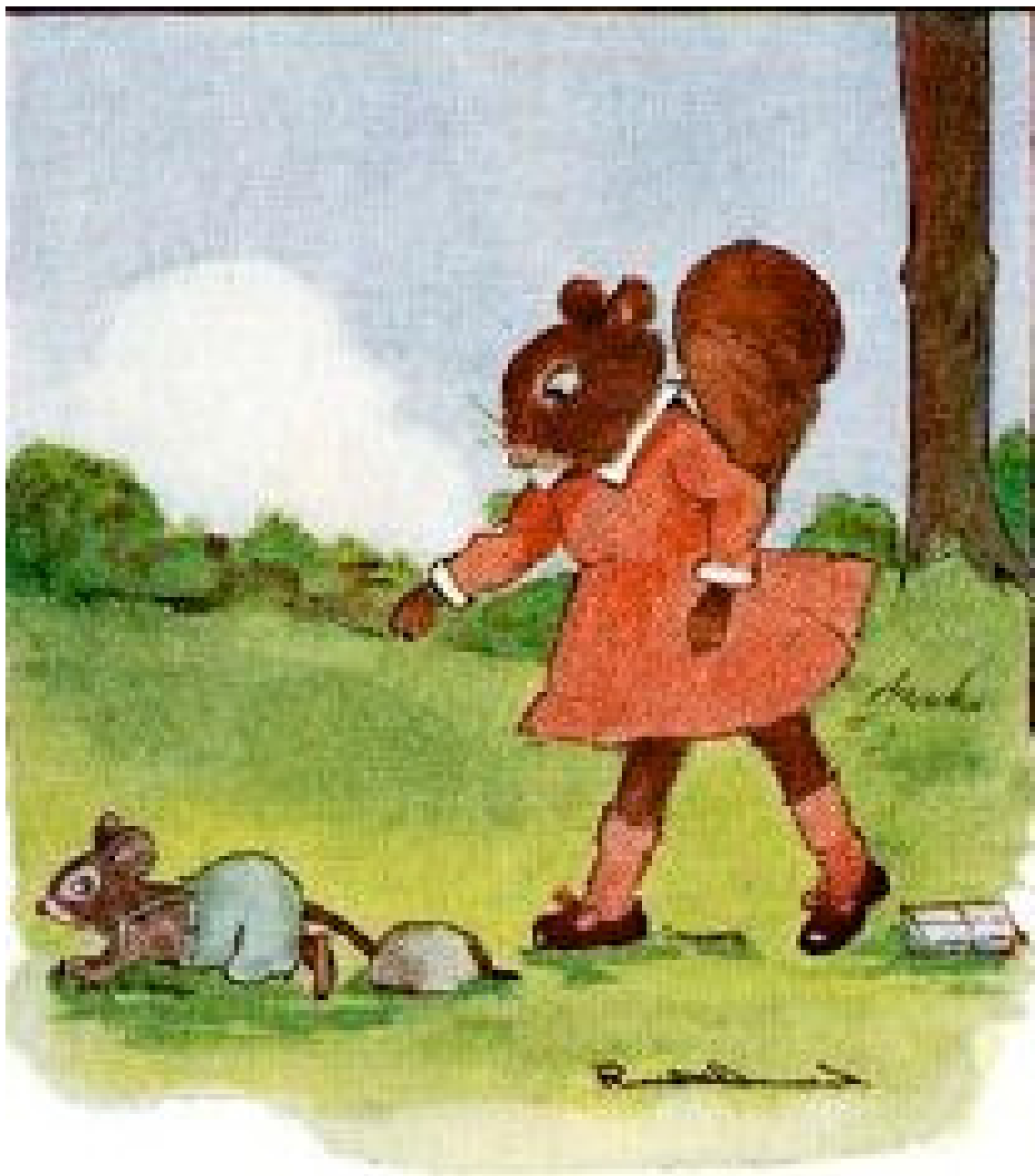
אבא סנאי עבד קשה כל היום. הוא אסף אגוזים שיהיה להם מה לאכול בחורף. כשאמא סנאית גמרה את עבודות הבית שלה היא עזרה לו לאסוף אותם ואחסנה אותם במקומות שונים, כדי שסנאים עצלים אחרים לא ימצאו אותם. היא ידעה שישנם סנאים עצלנים, שמעדיפים לשחק במשך כל הקיץ וכשמגיע החורף הקר, הקטנים שלהם בוכים, כי הם רעבים. מובן שהיא הייתה מוכנה לעזור לאלה שבמצוקה, אך ידעה מניסיונה שהסנאים שלא אוספים אוכל בקיץ, מנסים לעתים קרובות לקחת אותו מההספקה של האחרים, אם יש להם הזדמנות לכך.

יום אחד עסקה גברת סנאית בגיהוץ חולצות לבתה פלופי, כשנשמעה דפיקה בדלת. זה היה שליח שהביא הזמנה ממר סקווירי הסנאי לפלופי בתה, למסיבת הפתעה של יום הולדת של בתו הקטנה פורקין.

כשפלופי באה בדילוגים לארוחת ערב באותו יום היא מצאה משהו ורוד תחת הצלחת שלה. תוכלו לתאר

זאת היה קר מדי ובאביב כבר לא היה מספיק אוכל לארוחות רגילות, ובוודאי לא למסיבות. לכן עכשיו היה הזמן המתאים ולכן גם פלופי שמחה כל כך. ביום המסיבה, אחרי ארוחת הצהריים, אמא סנאית רחצה, סרקה והברישה יפה את פלופי. הדבר כאב לקטנה מדי פעם והיא יללה פעם או פעמיים. אחר כך אמא הלבישה אותה באחת השמלות היפות ביותר שלה ונעלה לה נעליים חדשות עם לולאות ורודות. "את צריכה להביא כבוד למשפחה, יקירתי" אמרה אמא כשהלבישה על ראשה של פלופי מצנפת הורודה עם סרטים "תתנהגי יפה ואל תאבדי את המתנה". המתנה הייתה מטפחת רקומה עם ציפורים כחולות בפינות. "לכי ישר לשם, וחזרי מיד הביתה אחרי המסיבה, לפני שיחשיך. את יודעת שהחתול טבי הזקן אוהב לאכול סנאים קטנים ולא תפריע לו גם השמלה היפה שלך. חתולים הם טורפים איומים כאלה לפעמים" הוסיפה אמא. גברת סנאית הלכה כמה צעדים אחרי פלופי, ובסיבוב השביל פלופי הסתובבה, נפנפה לאמא במניפה קטנה שלה, ונעלמה מעיני אמא. גברת סנאית נאנחה כשחזרה הביתה ורק קיוותה שהכל יתנהל בסדר.

פלופי שמחה מאוד ואחרי שנפרדה מאמא חשבה רק על המסיבה ועל הדברים הטובים שתוכל לאכול שם. עיניה החומות ממש רקדו כשתארה לעצמה כמה שתיהנה היום. אבל היא לא הרחיקה לכת כששמעה קול חלוש של בכי "עזרו לי! זה כואב!" וכשהביטה סביב ראתה עכבר קטן שזנבו נתפס בין שתי אבנים. "רגע אחת" אמרה פלופי והיא שמה בזהירות הצדה את הממחטה והמניפה שלה וניסתה להזיז את האבנים שביניהם נתקע זנבו של טים העכבר. תחילה היא לא האמינה שתוכל לעשות זאת, אבל כשמצאה מקל מתאים הצליחה בעזרתו להרים אבן אחת, בדיוק מספיק כדי שטים יוכל להשתחרר. הוא שמח מאוד, לא רק בגלל זה שהאבן הכאיבה לו, אלא גם כי פחד שהחתול טבי הזקן עלולה להופיע כל רגע. "אני באמת מודה לך מאוד" אמר טים "ואני מקווה שפעם אוכל גם אני לעזור לך." "אין דבר" אמרה פלופי, כשהיא אוספת את חפציה "אמור לאמא שלך לשים קצת שומן על זנבך וזה יפסיק לכאוב" והיא המשיכה במהירות בדרך. "אני צריכה ללכת יותר מהר" חשבה "לא נעים יהיה לאחר

היד הקטן שלה.

למסיבה."

"וי! איזה מזל!" קראה פלופי כשנעצרה והרימה גוזל נקר קטן שנפל לארץ "אמא שלך לא דואגת לך מספיק אם נתנה לך ליפול כך."

"לא" ענה הגוזל "אמא הלכה להביא לנו אוכל ואני שיחקתי קרוב מדי לדופן הקן והחלקתי?" בדיוק אז הופיעה אמא נקר וראתה שקורה משהו לגוזלים שלה. היא עפה אל פלופי בצעקות "מה את עושה להם!" "אני לא עושה להם שום רע" ענתה פלופי "רק שמתי את הגוזל שלך חזרה בקן. הוא נפל על הארץ ולא הצליח להתרומם. מזל שראיתי זאת, כי כמעט דרכתי עליו."

אמא נקר נרגעה והצטערה כבר שצעקה על פלופי. "סלחי לי" אמרה "מרוב פחד לא ידעתי מה אני אומרת. תודה, באמת תודה לך. אם תזדקקי פעם לעזרה קראי לי ואעשה הכל כדי לסייע לך."

פלופי לא חיכתה יותר. היא ידעה שזמן המסיבה מתקרב והיא המשיכה בדרך.

"עכשיו כבר לא אעצור בדרך, מה שלא יקרה. אני חייבת למהר עד לבית משפחת סקווירי. וי! זה כבר שעת התחלת המסיבה!" היא אמרה כשהסתכלה על שעון

הסתובבה לראות מה קורה.
"מה קורה כאן" היא שאלה באי-סבלנות כשהביטה
למקום הרשרוש.
"אל תכעסי!" אמר עטלף קטן ששכב ממש על השביל
"אולי תסכימי לשים אותי שם, על ענף של העץ הגדול?
כנראה נרדמתי ורגלי החליקו. לא! לא כך!" קרא
כשפלופי ניסתה לשים אותו על הענף "תתלי אותי עם
הראש למטה. כך אני ישן."
"טוב" אמרה פלופי "הנה אתה עכשיו במהופך. אני
מקווה שהכל בסדר עכשיו."
"כן, תודה" ענה העטלף "עכשיו אוכל להירדם ואשתדל
להשגיח יותר. אבל קודם רק תגידי איך קוראים לך ומה
הכתובת שלך. אשים זאת בכיס שלי ואולי פעם אוכל
להחזיר לך טובה."
פלופי אמרה לו במילים ספורות את שמה, איפה היא
גרה ולאן היא הולכת, אספה את חפציה והמשיכה
במהירות בדרך.
"הו!" היא נאנחה "בעצם אוכל לחזור כבר הביתה. אני
בטוחה שכבר כל הגלידה ועוגות הקצפת נאכלו שם.
הייתי רוצה שהיצורים לא יהיו כל כך רשלנים ויגרמו
לאחרים עבודה כזו. עכשיו אני עייפה כבר ואני מקווה

אך אז נשמע רשרוש בתוך העלים שבצדי הדרך. "לא
אעצור" היא חשבה "רק אעמיד פנים שאינני שומעת?"
היא הלכה עוד כמה צעדים הלאה ואז בכל זאת

אותי לגמרי."
בינתיים דמעותיה של פלופי יבשו, כי היא שכחה
מצרותיה כשראתה מישהו אחר בצרה.

שזה היה העיכוב האחרון". היא הלכה מהר, כמה שרק
רגליה הקטנות הרשו. היא הייתה כה מרוגשת
שבפרשת הדרכים פנתה שמאלה במקום ימינה
והתקדמה כבר כבר דרך עד שהרגישה שהיא במקום
לא מוכר. היא לא ידעה מה לעשות ופחדה מאוד,
התיישבה במקום והתחילה לבכות. כך ישבה זמן מה.
היא חזרה במחשבה על הכל מה שקרה מאז שנפרדה
מאמא שלה וחששה לזוז, כי לא ידעה האם תוכל למצוא
דרך חזרה בלי להיתקל בחתול טובי הזקן האיום.
"אם אצא חיה מהצרה הזו" חשבה "לעולם כבר לא
אעצור כדי לעזור למישהו. אילו רק הלכתי ישר אל
המסיבה ונתתי לאחרים לדאוג לעצמם, הייתי עכשיו
בטוחה."

פלופי חשבה עכשיו שהיא היצור האומלל ביותר
שבעולם ופרצה בבכי עוד יותר חזק.
"אולי תתני לי קצת מהדמעות האלה?" נשמע קול חלוש
על ידה "אני נובלת ומתייבשת ואמות בקרוב אם לא
יתנו לי משהו לשתות."

פלופי הסתכלה סביב וראתה פעמוניה קטנה, נבולה
ועצובה מאוד "העצים כל כך צפופים כאן שאינני יכולה
לקבל גשם או טל, והפיות עורכות מסיבה היום ושכחו

מהר מאוד. החתול רדף אחריה אלא שאז גברת נקר באה לעזרתה, קפצה על ראשו של טבי הזקן והתחילה לנקר בו בכוח. החתול המופתע אבד שווי משקל ונפל לתוך בור שבצד השביל. לקח לו הרבה זמן עד שיכול היה להתאושש ולהבין מי תקף אותו. ואז פתאום אבן גדולה צנחה על קצה זנבו. זה היה טים העכבר שגלגל אותה מלמעלה, וברח משם מיד.

היה כבר מאוחר ופלופי עדיין רצה, למרות שידעה כי החתול כבר לא יתפוס אותה. החשיך כבר והיא פחדה

"לא אוכל לתת לך דמעות" אמרה "כי הן יבשו כבר. אבל אביא לך קצת מים מהפלג". והיא שמה הצדה את המניפה והמטפחת ורצה לפלג המים הקרוב. לא היה לה במה לקחת מים ואז רק שאבה אותם לתוך שתי ידיה הקטנות. היא עברה מאבן לאבן, אלא שאז רגלה החליקה והיא דרכה למים. "אוי! הנעל היפה שלי!" קראה פלופי כשראתה את הלולאה רטובה ומלוכלכת "עכשיו כבר לא אוכל ללכת למסיבה."

היא ניסתה לנקות את הנעל ואחר כך לקחה שוב מים בידיה והביאה אותם לפעמוניה, שחיכתה לה בדריכות. "עכשיו תרימי את ראשך ותתאוששי" אמרה אחרי ששפכה את המים על שורשי הפרח "אם תרצי, אוכל להביא לך עוד קצת מים, אבל אז אני חייבת למצוא את דרכי הביתה, כי תעיתי בדרכי למסיבה של פורקין." אבל הפעמונית ידעה את הדרך לבית משפחת סקווירי והסבירה לה איך להגיע לשם.

פלופי הודתה לפרח הקטן והתחילה ללכת בשביל אלא שבדיוק אחרי הסיבוב ראתה את טבי, החתול הזקן. היא לא אבדה אף רגע כי ידעה שהיא חייבת לברוח ולכן הסתובבה, נתנה זעקה גדולה לעזרה והתחילה לרוץ. היא הייתה כבר עייפה אחרי טיול ארוך ולא יכלה לרוץ

מכל דבר.
ופתאום קול שקט נשמע לידה "אל תפחדו. בואי אתי כי אני רואה היטב בחושך. עזרת לי באור היום ואוכל לעזור לך עכשיו בלילה." זה היה העטלף שלקח את כפה והוביל אותה לביתה של פורקין. שם כבר חיכו לה כולם, כי גברת נקר, אחרי הפילה את טבי החתול, עפה למסיבת יום ההולדת, סיפרה לכולם את מעשיה של פלופי וביקשה שימתינו לה עם התחלת המסיבה. זאת הייתה באמת מסיבה נהדרת. הם ערכו אותה על דשא יפה שלהם ואור הירח היה כה חזק שהצעירים יכלו לשחק בכל המשחקים שתכננו לאור היום. היו שם אגוזים, תפוחים, סוכריות וכל יתר דברי מאכל טובים. היו משחקים נחמדים וריקודים באור הירח, עד קריאת הינשוף שסימנה את סוף הערב.

מאחר שפלופי הגיעה מאוחר מאוד למסיבה אמא של פורקין הקטנה שלחה מסר לאמא של פלופי והסבירה שהיא תלין את הקטנה אצלם ותשלח אותה הביתה רק בבוקר. לכן, אחרי שהמסיבה הסתיימה וכל הקטנים התפזרו לבתיהם ביער, גברת סקווירי הכניסה את פלופי עם פורקין ביחד למיטה, נישקה לשתייהן ללילה טוב והלכה לחדרה שלה בצד שני של עץ האלון הגדול.

אחרי שפלופי גמרה לספר על ההרפתקאות שלה אמא שלה ניגבה את דמעות ההתרגשות ואמרה "אחרי הכל, פלופי היקרה, ראית שתמיד כדאי לעזור לאחרים. הנה את עכשיו בריאה ושלמה בבית ואני שמחה מאוד שנהנית במסיבה."